

Іду вздовж вагона, поглядом шукаючи своє місце. Доводиться пригинатися під ногами у дірявих шкарпетках, що стирчать із верхніх полиць. Складається враження, що шкарпетки з дірками — обов'язковий дрес-код для плацкарта. Сподіваюсь, я його не дотрималась. Іду далі. Вузько. За спиною вісімдесятилітровий рюкзак, який трохи тягне назад. Замислююсь і розумію, що він — єдине, що тягне мене в тому напрямку. Це тішить. Повідрізала спогади, як пуповину, але залишила її, замотану у шмат тканини, засихати десь на віддаленій полиці: хай буде.

Продовжую пхатись. Нудно. Вигадала собі гру: принохуватись до ніг, що видніються на полицях, і вгадувати на свій лад, скільки днів ті ноги не змінювали шкарпеток. Три. Сім. Місяць. Не митись — теж частина дрес-коду плацкартів. Знайшла своє місце — верхня полиця. Я у грі.

Вітаюсь. Це так інтимно — спати з чужими людьми у потязі; до того ж маєш змиритися із хропінням і ароматними ногами у дірявих брудних шкарпетках. Кладу рюкзак на свою полицю і починаю розривати пакет із постільною білизною. Вона завжди мені здається поprasованою, а ось щодо того, чи випрана, — питання у моїй голові залишається відкритим. Абияк застеляю постіль. Взагалі не розумію, як це можна у потязі зробити по-людськи? Думаю, що коли якийсь хлопець у пошуках жінки-газдині, йому слід неодмінно купити квиток у плацкартному вагоні й шукати найбільш охайно заправлену постіль. Раджу звернути увагу на верхні полиці — то найтяжче. Тут уже не прогадає.

Рюкзак лежить під моїми ногами як підставка. Треба йому придумати назву.

— Васьок, пішли курити! — чую краєм вуха.

Вирішено! Із цього моменту свій рюкзак зватиму Василем. Я не проти чоловічої компанії. Чую, як колеса вагона починають скрипіти. Ми рушаємо. Ніч. А за вікном Львів. Подумки прощаюсь з усіма, хто був моїм містом. Я їду до своєї мрії. Їду в Індію. Дорогою зупинятимусь у тих місцях, які привертатимуть увагу. Їду без чіткого плану. Їду від минулого. Львів мені не набрид. Ні. Просто більшість вуличок, кав'ярень і найменших закутків відгукуються минулим. Кожна прогулянка містом закінчується повним поглинанням мене кимось раніше близьким. Мені важко протистояти минулому.

Бо воно всюди. Я обрала втечу. Тікаю від минулого до свого майбутнього. Чекай на мене, Індіє. Шлях буде довгий. І цікавий.

Зараз би вина й сиру. Із пліснявою. Найсмердючішого. Хочу перебити всю плацкартну палітру ароматів. Потяг набирає швидкості. Вогні міста із підсвітками храмів змінюються на чорне полотно. Телевізор вимкнено. Прощавай, Львово. Завтра буде інше місто.

* * *

Прокидаюсь від світла, що з'явилося у вікні. П'ю воду. Перевертаюсь на живіт і дивлюсь, як пробігають переді мною пейзажі.

— Чай, кава? За пів години Чернівці! — викрикує провідник, проходячи у цей час по вагону.

Дістаю пакет м'ятного чаю з бокової кишеньки свого Василя, а іншою рукою дотягуюсь до термочашки, — ранкове комбо затятих плацкартівців. Злізаю з верхньої полиці, обережно поставивши ногу на чийсь нижню і притримуючись рукою за сусідню верхню. Картина «Спайдервумен на пенсії». Пообмацувавши сусідні ложі, взуваюсь. Завжди почуваюсь ніяково, коли люди бачать, що я наступаю на їхні місця, щоб злізти. Відчуваю себе прима-том, що працює над розширенням території. Але я просто не вмю інакше. Яюсь справляюсь із соромом. Життя — таки казка, але я в

ній точно не принцеса. І люди довкола, котрі вже снідають варениками зі шкварками, теж навряд чи з королівської сім'ї. Йду в бік тамбура. Відчиняю скриплячі дверцята котла й набираю гарячу воду в термочашку, а потім кидаю туди пакетик чаю, м'ятний аромат якого перебиває запахи, народжені брудними шкарпетками. Вуаля — коктейль готовий. Смакую чай і дивлюсь у вікно. Настрій хороший. Насолоджуючись, краєм ока слідкую за чергою в туалет. У планах — почистити зуби й прийняти душ подорожнього, тобто витертись вологими серветками.

Стоїмо з Василем у черзі на вихід. Переді мною люди, які вже махають своїм зустрічалникам, і ті, хто ще шукає їх очима. Я не шукаю нікого. Мене не зустрічають. Сумно й водночас радісно — не можу визначитись. Візьму собі у місті флет вайт¹ і маленьку шоколадку, щоб вибралось друге.

Чернівці промелькнули двадцять п'ятим кадром. До пункту призначення ще кілька годин, у кращому разі. На вулиці спека. Спина вже мокра під Василем. Іти важко, тому роблю короткі зупинки. І справді стало радісно — у руках кава й шоколадка. Шукаю маршрутку. Правильно кажуть: язик і до Києва доведе. У моєму випадку — до кордону з Румунією. У маршрутці їхати незручно, бо вона не розрахована на таких Василів.

¹ Флет вайт — кавовий напій, що готують із подвійної порції еспресо і спіненого молока.